

tet; og denne Ro og den Sjælsstyrke, hvormed hun i al sin Umyndighed gik der og ventede paa sin Time, opfyldte Per med Beundring og gav ham meget at tænke paa.

Saa fulgte Fødselsnattens Sindsbevægelser, Ingers Sygeleje, Bekymringen baade for hende og for Barnet, dertil Faderglæden og den forstærkede Ansvarsfølelse, som denne vakte — alt tilsammen plantede ham atter solidt paa Virkelighedens Grund.

Helt formaaede han alligevel ikke at holde sig borte fra Borup Præstegaard. Det store, halvmørke Studereværelse med det smalle Løbetæppe og Pulten mellem de to lave Vinduer bevarede endnu en egen Tryllemagt over ham; men han stjal sig derhen med daarlig Samvittighed som en Dranker til Kroen, og Besøgene blev da ogsaa stadig sjældnere, indtil de brat afsluttedes ved en forfærdelig Begivenhed, som længe skulde blive det staaende Samtaleemne der paa Egnen.

En Dag i Høsten opskræmtes Folk af Rygtet om, at Pastor Fjaltring var forsvunden. Han havde for et halvt Aarstid siden mistet sin Kone; men i Stedet for at føle dette som en Befrielse var han snarere bleven endnu mere dagræd og menneskesky. Da han nu savnedes, anede man straks en Ulykke. Per satte sig øjeblikkelig i Bevægelse for at lede Efterforskningen. Han sendte Mandskab ud for at gennemsøge Skovene og satte andre til at bundskrabe Aaen og alle Mosehuller deromkring. Tilsidst fandt man Præsten oppe paa hans eget Loft, hvor han havde hængt sig inde i et stort, tomt Klædeskab.

Per havde i de sidste Aar været saa at sige den eneste, Pastor Fjaltring havde været glad ved at se, og overfor hvem han havde udtalt sig med